

המשר לפרשת: וישלח.

באיזור בו אוכל להתפלל מחר תפילת שחרית" התפלא המשמש, שכן מנהגו של הרב להתפלל בכל השנה בנוסח אשכנז, ומדוע החליט הרב להתפלל בבית כנסת ספרדי. "אולי הרב התכוון לבית כנסת בנוסח אשכנז?!", הוסיף לשאול. "לא", השיבו מרן, "אף על פי שהנני מתפלל תמיד בנוסח אשכנז, הרי שכידוע כי כאן בחוצה לארץ לא נוהגים האשכנזים לומר 'ברכת כהנים', מפני שכהן הרוצה לברך 'ברכת כהנים' צריך לברך בשמחה, ובני ישראל שבגולה היו טרודים במלאכתם ובפרנסתם ועל כן לא היו שרויים בשמחה הראויה לברכת כהנים אלא בתפילת מוסף של יום טוב, בסמוך לסעודת היום, ולכן מאז ועד היום לא מברכים ברכת כהנים. מלבד מנהג עדת הספרדים, המברכים עד היום 'ברכת כהנים' אף בחו"ל כמנהגם, ואם כן, כיצד אוכל להתפלל בנוסח בו אני רגיל, בו בעת שאפסיד את ברכתו הגדולה והעצומה של ה' יתברך?!!" על כן, חפש לי בבקשה בית כנסת ספרדי בו אתפלל שחרית, ובכך אזכה לברכה הגדולה המלאה בכל טוב!!"

הרה"ג ר' יצחק זילברשטיין שליט"א התבטא ואמר: "כה כואב הלב לראות יהודים רבים הנמצאים במצב כלכלי קשה ובחובות רבים, והם אינם יודעים איך לצאת לריווח ושפע. לכל אלו, מייעץ אני תמיד לעושת את העצה הגדולה לפרנסה, והיא להקפיד לשמוע ברכת כהנים, ובשעה שהכהנים פורשים את ידיהם לברך את עם ישראל, שיעמוד באימה וביראה, ויראה עצמו ככלי מוכן לקבל את הברכה", ואז חתם הרב ואמר: "ברכת כהנים אינה נופלת מברכתו של כל צדיק, שיהודים רבים עושים דרך ארוכה של מאות קילומטרים בכדי לזכות בה."

ומה מיוחד בברכת כהנים דוקא? הסביר החיד"א (פתיח עיניים) בשם הש"ך על התורה, המסביר כי בשעה שהצטוו ישראל לקחת כסף וזהב מהמצרים טרם יציאתם ממצרים עבור עבודתם במשך מאות שנים, שבט לוי היו היחידים שלא נטלו, מפני שלא עבדו למצרים, ובשכר ההתגברות לממון, זכו לברך את ישראל בפרנסה לכל הדורות!!!!...

שיחת מוסר שנאמרה בהיכל ישיבת "חכמה ומוסר" ע"י מורנו ראש הישיבה והכולל.

<div></div>	<div></div>
השיחה נאמרה בהקשר לספר "שערי תשובה".	
שער ג פרק: צו.	
<p></p>	

יש סיפור מפורסם, על ראש הישיבה והשמש. שהילדים של השמש הצליחו ואילו הילדים של הראש ישיבה לא הצליחו, ראש הישיבה זיבר עם השמש ואמר לו: "הגיד לי מה הסגולה להצלחה?" אמר לו השמש: "הרב בשולחן שבת מקצר בסעודה כדי להכין את השיעור, אבל אני יושב עם הילד שבא מהישיבה, ואומר לו: "הגיד את הסוגיא", הילד אומר משהו, ואני עם המח שלי מה שאני יכול, נושא ונותן איתו, ע"י כך הילד רואה שהתורה שלו חשובה בעיני האבא, שהלימוד שלו חשוב". אפילו השמש תפס לבד איך להצליח עם הילדים.

והיום מה שחשוב: ליצור איתם קשר טוב, זה העיקר! וההורים לא מבינים את זה, הם לא רוצים להבין שהרחוב בחוץ הוא נורא ואיום...

המרחק בין הגן עדן לגהינום הוא כחוט השערה, זה יכול לבא בשניה אחת!...

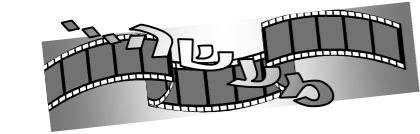
יש צדיקים שלא מקדישים זמן להתעסק עם הילדים שלהם ויש צדיקים שאין להם זמן לעקוב אחרי הילדים שלהם, או שאין להם זמן לדבר עם הילדים שלהם, ואני לא מאחל לאף אחד מה הוא הולך לשלם על כל הטעויות האלה...

ה' נתן לכל אחד את התפקיד שלו בעולם, ולמי שה' נתן ילדים הוא נתן לו אותם כדי לגדל אותם, ואת הזמן שצריך להקדיש להם כדי לחנכם הוא חייב לתת להם. וגם אותם גדולי עולם שלא השקיעו בילדים שלהם זה ידוע שהם התחרטו.

הבעיה היא, שרוצים שתהיה משפחה גדולה, ולישון טוב בלילה, וגם לישון טוב ביום, וגם שישאר כל הכסף שחסכו.

אחרי שהייתי בבניה בפעם הראשונה, כשמגיעים לשלבים האחרונים אז נהיה קשה מאוד עם הכסף, כי כבר כל בעלי מקצוע לקחו ממך את כל הכסף... אמר לי

בס"ד	מצא את המסתתר				
לפרשת	וישלח				
מצא 18 מילים מן הפרשה. במאוזן, במאונך ובאלכסון.	מצא מימרה מסתתרת .				
ל	נ	א	מ	נ	י
ה	פ	צ	ע	י	פ
נ	מ	א	ו	ה	ב
ת	י	ו	נ	ע	ת
פ	נ	ש	י	ק	ו
ל	פ	ש	ו	נ	א
ה	ד	ב	ל	כ	פ
פ	נ	ע	פ	ד	ר
נ	ל	ר	ה	י	ל
ד	ה	פ	מ	נ	ד
ל	ק	ד	פ	פ	י
ג	ב	נ	ל	ע	נ
פ	י	ו	ש	ת	ל
ו	ש	ד	פ	ה	א
ע	ה	ח	צ	ד	פ
פ	ד	ל	ו	ח	נ
ל	ה	מ	ר	א	י
ח	נ	ד	ח	ט	פ
ד	פ	ל	ה	ד	ח
עשר	שעיר	שדה			
אדום	עדרים	פניו			
אכפרה	צלע	ירכו			
פנים	יבק	גיד			
נשה	פדן	ארס			
שכם	כנען	קשיטה			
שבע	יחץ	חלקת			
האם מצאת את המשפט:					
נאמנים	פצעי	אזרח	ונעתרות	נשיקות	
	שונא:				
	מאת : משלי פרק כז				

בימים שהרה"ק האדמו"ר רבי לוי יצחק מונוזן זיע"א היה גר באוזיין, היה גר בעיר אדם רע מעללים שהציק לו רבות ורדף אחריו בכל הזדמנות וככל יכולתו. הצדיק הרב לוי יצחק לא ענה לאותו אדם רע מעללים דבר. בנוסף לכך, אף אסר למקורביו וחסידיו להגיב גם כשהרדיפות שהסב אותו בן בליעל גדשו את הסאה.

היהודי הזה הסתבך בחובות גדולים. בעיירה התחילו להתרוצץ שמועות, כי לא תהיה לו ברירה והוא יאלץ להימלט מהנושים הרבים שדרשו ממנו לשלם את חובו. חסידי הרבי שמחו, עוד מעט ותהי הרווחה. אך שמחתם היתה מוקדמת. כעבור זמן קצר נודע כי עלה בידו של אותו אדם רע מעללים לפרוע את כל חובותיו. הוא נשאר לגור בעיר.

אנשים סקרנים מקרב אנשי העיר התחילו לחקור - מהיכן השיג ממון כה רב? היו כאלו שפנו אליו ושאלו אותו על כך, אך הוא לא ידע לענות. הוא נשאל- אם כן, כיצד הוא שילם את החוב העצום שהוא היה נתון בו? אולם הוא רק ידע לספר, שמצא תחת דלת ביתו מעטפה עם סכום מספיק לסילוק כל חובותיו.

אנשי העיר התחילו לנסות ולחקור - מי הוא אותו נדיב מסתורי, שסייע לאותו אדם רע מעללים והניח באישון לילה מעטפה? על אף ניסיונות רבים ונשנים, הם לא הצליחו לעלות על עקבות הנדיב המסתורי. לבסוף הגבאי של הרבי לא הצליח לנצור את לשונו וחשף את הסוד.

יום אחד קרא לו הרבי ומסר בידו מעטפה עם סכום נכבד. הרבי ציווה עליו ללכת באישון לילה לבית של אותו יהודי ולהניח את המעטפה תחת הדלת בשקט ובצינעה. הגבאי ניסה להתווכח עם הרבי. הוא טען כי אדם זה, שאנשי העיר סובלים ממעשיו - מצווה לרדוף אותו ולסלק אותו אחת ולתמיד מהעיר, ולכלל הפחות לא לסייע לו בעת צרתו. אדרבה, שמחה גדולה תהיה לתושבי העיר, אם ברנש זה יעזוב את תחומם.

אולם הרבי עמד על דעתו. הגבאי שאל: "רבינו, מדוע לשים לו את המעטפה באישון לילה? אולי אתן לו את המעטפה ביד ואומר לו, שהרבי שלח זאת?". ענה לו הרבי: "אכן, צדקה היא מצווה, גם כשיש בה נגיעות. כפי שכתוב: 'הנותן סלע על מנת שיחיה בני...'. אך תיקון המידות אינו

נחשב תיקון, כשיש נגיעה. אם תיתן לו את המעטפה ביד, יתכן שתהיה לי נגיעה, כי אז הוא יתבייש לרדוף אחרי".

לכן הורה הרבי, שיניח את המעטפה באישון לילה. הרבי ביקש מהגבאי להבטיח לו לנצור את לשונו ולא לספר לאף אדם על כך. אך כאמור, הגבאי לא הצליח לשמור על הסוד זמן רב. הסיפור התפרסם בקרב יהודי העיר, והרבי הקפיד על כך. אולם אותו יהודי, כששמע, מי הוא זה שהעביר לו את המעטפה ובה הסכום העצום לפרוע את חובותיו, התבייש מאוד במעשיו ומרוב בושה עזב את העיר. מעובד מתובך'ך יברך ישראל'.

הלכות: סעודת בר - מצוה.

א. בענין סעודת בר - מצוה, וחשיבות יום זה

שם: מצוה על האדם לעשות סעודה ביום שנעשה בנו בר מצוה כיום שנכנס לחופה, והיינו ביום שנכנס לשנת י"ד, וטעם הסעודה משום דעכשיו נעשה איש ישראל שנצטוה במצוות התורה. ומקורו טהור בזוה"ק בכמה מקומות שמפליא מאד בגדולת יום זה שנכנס אדם לעול מצוות, וכן עשה הרשב"י בעת הגיע בנו רבי אלעזר ליום זה, וכלשון זוה"ק (ז"ח בראשית י"ד. בתרגום ללשון הקודש) "ביום שנעשה רבי אלעזר בר מצוה הזמין רשב"י אביו את חכמי המשנה לסעודה גדולה שעשה להם וכיסה את כל ביתו בכלים יקרים וכו' והיה שמח מאד, אמרו לו מהו שמחתו של רבי ביום זה יותר משאר הימים, אמר להם בשביל שיום זה יורדת נשמה קדושה עלינו לרבי אלעזר בני, ובסעודה זו תהא שמחתי שלימה וכו', ישבו שם ג' ימים ויגעו בתורה ולא היה דבר סתר במשנה שלא לימדם רשב"י וכו', וסוים דבריו (שם כ א) "ביום חתונתו, ביומא דכשר למיעבד פקודא דאורייתא, וכו' והוא מתליסר שנין ולעילא, דההוא יומא חובתא על צדיקיא למיעבד דדוותא דליבא כיומא סליק לחופה".

וכדמשמע בזוה"ק יש לכתחילה להשתדל שיהיה סעודה זו ביום הולדתו השלושה עשר, לא מוקדם ולא מאוחר, ואפילו בתשעת הימים, אך אם יש סיבה נחוצה או אבילות ר"ל אפשר לדחותו, וכדברי המג"א והמשנ"ב בשם המהרש"ל שאם הנער (או כל ת"ח אחר) דורש הרי זה סעודת מצוה אפילו אינו באותו יום.

ואין שום מניעה לשלב את סעודת הבר מצוה עם שאר שמחות וכגון שמחת חתן וכלה או הכנסת ספר תורה וכדו', וכן מותר לערוך סעודה זו בשבתות וימים טובים פורים וחולו של מועד, ואין בכך משום 'אין מערבין שמחה בשמחה'. ובמסכת סופרים (פי"ח ה"ה) "וכן היה מנהג טוב בירושלים וכו' בין י"ג שנה מוליכו ומקרבו לפני כל זקן וזקן כדי לברכו לחזקו ולהתפלל עליו שיזכה בתורה ובמעשים טובים".

ב. בת שהגיע לגיל מצוות (י"ב שנה).

שם: מצוה על האדם לעשות סעודה ביום שנעשה בנו בר מצוה וכו' משום שעכשיו נעשה איש ישראל שנצטוה במצוות התורה. ודווקא בבן הנעשה בר מצוה, אבל בת שהגיעה לגיל י"ב שנה, אף שנכנסת לעול מצוות (הנוהגות בנשים), אין נוהגים לעשות סעודה ופירסום מדבר זה, כי בבנים ניכר הדבר שמעתה מצטרף למנין לכל דבר שבקדושה ולזימון ועולה לתורה וכדו', משא"כ בבת שאין ניכר הדבר, ועל ידיעה בעלמא אין עושים משתה ושמחה.